

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗ ΓΗ

Ο καπιταλισμός είναι ένα παιχνίδι οι κανόνες του οποίου αποφασίζονται από εκείνους που ήδη κερδίζουν. Όμως οι κανόνες δεν αναφέρουν τίποτα για κλιματική αλλαγή, εξαφάνιση ζωικών ειδών, ακραία καιρικά φαινόμενα ή οποιαδήποτε από τις άλλες αλληλένδετες καταστροφές που ήδη αρχίζουμε να βιώνουμε.

Είμαστε καταδικασμένοι στην αποτυχία όσο θα ζητούμε από εκείνους που κερδίζουν το παιχνίδι να αλλάξουν οι ίδιοι τους κανόνες ώστε όλοι να κερδίσουμε. **Η μόνη μας λύση είναι να καταργήσουμε τους κανόνες και να σπάσουμε το παιχνίδι.** Μονάχα τότε θα έχουμε την ελευθερία να χτίσουμε μία βιώσιμη κοινωνία βασισμένη στην αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και την φροντίδα του περιβάλλοντος.

Ποιό είναι λοιπόν το πρόβλημα με τον καπιταλισμό;

Ο καπιταλισμός, είτε είναι «πράσινος» είτε είναι νεοφιλελεύθερος, έχει ανάγκη την συνεχή οικονομική ανάπτυξη. Ως οικονομικό σύστημα ωστόσο, είναι εκ φύσεως ασταθές, και συχνά διαπιστώνουμε τι συμβαίνει όταν οι απαιτήσεις για ανάπτυξη δεν μπορούν να εκπληρωθούν: πρόσφατα, το 2008 αλλά εμφανέστερα κατά την δεκαετία του 1920, όταν ο παγκόσμιος καπιταλισμός παραλίγο να καταρρεύσει ολοσχερώς. Κάθε φορά όμως, τα κράτη κατάφεραν, ως τώρα, να επανακολλούν τα κομμάτια και να επιστρέφουν στην εξόρυξη των πεπερασμένων φυσικών μας πόρων, στη μόλυνση του περιβάλλοντος, στην κουλτούρα τής εφήμερης κατανάλωσης προϊόντων τα οποία πολύ απέχουν απ' το να μάς είναι ζωτικά, και στην συρρίκνωση του βιωτικού επιπέδου τής μεγάλης πλειοψηφίας των ανθρώπων.

Η ακατάπαυστη αυτή επιδίωξη συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης και φρενιτιώδους ανταγωνισμού της αγοράς, οδηγεί σε έναν φαύλο κύκλο αλληπάληλων συμπίεσεων τού κόστους –μεταξύ άλλων, μειώσεων τών μισθών– ώστε να κρατιούνται τα κέρδη όσο γίνεται πιο ψηλά. Τούτο σημαίνει επίσης πως εξίσου και οι τιμές οφείλουν διαρκώς να πέφτουν, ώστε να συντηρείται η κατανάλωση, γεγονός το οποίο επιφέρει την ανάγκη επιπλέον μειώσεων του κόστους παραγωγής, με μηχανισμούς όπως:

- ★ Την άσκηση πιέσεων για την κατάργηση ακριβών κρατικών κανονισμών (συχνά μέσω της ρητορικής της άρνησης της κλιματικής αλλαγής),
- ★ Την ώθηση του κόστους της «βρώμικης» παραγωγής σε τοπικές και παγκόσμιες κοινότητες,
- ★ Την άρνηση να γίνουν επενδύσεις σε νέες οικολογικές τεχνολογίες και υποδομές κοινωφελείς, επειδή ακριβώς δεν αποδίδουν βραχυπρόθεσμα οφέλη,
- ★ Την διαιώνιση καταστρεπτικών για το περιβάλλον πρακτικών, λόγω του μεγάλου κόστους τής μετάβασης σε πρακτικές περιβαλλοντικά πιο βιώσιμες,
- ★ Την παρεμπόδιση της συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργατών, ώστε να καθίσταται δυσχερέστερος ο αγώνας τους για καλύτερες συνθήκες εργασίας και πιο κοινωφελείς πρακτικές,
- ★ Τις όλο και πιο ιλιγγιώδεις επενδύσεις στην διαφήμιση και την προώθηση των προϊόντων, ώστε ο κόσμος να καταλήξει να πεισθεί πως η ατομική αυτοεκπλήρωση μπορεί να επιτευχθεί μονάχα δια της κατανάλωσης αγαθών και υπηρεσιών και όχι δια τής συνάψεως κοινωνικών δεσμών ή και της προσωπικής μας ικανότητας για δράση και αξίας.

Κι εμείς οι ίδιοι όμως οφείλουμε να βρισκόμαστε σε συνεχή επιφυλακή, ώστε να αντιλαμβανόμαστε πότε αναπαράγουμε, συχνά ασυναίσθητα, τους κανόνες του καπιταλιστικού παιχνιδιού. Οι δομές της πατριαρχίας, της λευκής κυριαρχίας, του εθνικισμού, του αρτιμελισμού και της cis-ετεροκανονικότητας διχάζουν συχνά, στην πράξη, ως και πολλούς από εκείνους που θεωρητικά τούς απορρίπτουν. Το να αντιμετωπίζει κανείς τους μετανάστες και τους πρόσφυγες ως επίβουλους εχθρούς ισοδυναμεί με το να γίνεται πiónι σ' ένα παιχνίδι στο οποίο δεν θα μπορέσει ποτέ να κερδίσει. **Μονάχα απ' ης στιγμής αποδεχτούμε πως η διαφορετικότητα τού καθενός μπορεί να ευδοκιμήσει μόνο χάρη στην επιθυμία, την κοινή σε όλους, να ζήσει ο καθένας μία ζωή που τον εκπληρώνει, θα είμαστε σε θέση να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για να μετατρέψουμε την επιθυμία αυτή σε πραγματικότητα.**

